

Ὁ Εὐαγγελισμός (Λουκ. α: 26-33) (Βασίλειος Μπακογιάννης Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πέρασαν περίπου ἕξι μῆνες ἀπό τότε πού ἡ Μαρία ἐγκαταστάθηκε στήν Ναζαρέτ στό σπίτι τοῦ Ἰωσήφ. Φαίνεται πώς στό διάστημα αὐτό εἶχε παλαιωθεί τό «καταπέτασμα» τοῦ ναοῦ . Καί ἔπρεπε νά ἀντικατασταθεῖ. Τό ἱερώτατο αὐτό σκεῦος δέν μπορούσε νά προέλθει ἀπό ἀκάθαρτα χέρια. Ἔπρεπε νά «βγεῖ» ἀπό χέρια ἀμίαντα καί καθαρά.

Ὁ ἀρχιερέας Ζαχαρίας διέταξε νά φέρουν στό ναό τίς ἀμίαντες παρθένες ἀπό τήν φυλή Δαυίδ. Ἔδωσε ξεχωριστή ἐντολή νά φέρουν ἀπό τήν Ναζαρέτ τήν παρθένο Μαριάμ. Εἶχαν ἤδη συγκεντρωθεῖ ἑπτά Παρθένες. Ἔβαλαν κλῆρο. Καί ὁ κλῆρος «ἔπεσε» στήν Μαριάμ.

Ἡ Μαριάμ πήρε τά «ὕλικά», τόν χρυσό, τόν ἀμίαντο, τήν βύσσον, τό σηρικόν, τόν ὑάκινθον, τό κόκκινον καί τήν πορφύραν, γύρισε σπίτι της στή Ναζαρέτ καί «ἔγενθε», ἔφτιαχνε τό ὑφασμα τοῦ καταπετάσματος.

Ἦταν 25 Μαρτίου. Κυριακή ἀπόγευμα. Ἡ Παρθένος σταμάτησε πρὸς στιγμή τό ἱερό ἐργόχειρό της. Πῆρε τήν στάμνα (σύμφωνα μέ τό πρωτευαγγέλιο) καί πήγαινε γιά

νερό στην βρύση. Καθώς έβγαινε από τό σπίτι, άκουσε φωνή πού έλεγε:

- Χαΐρε κεχαριτωμένη Μαρία. Ό Κύριος μετά σοϋ. Ήταν ό αρχάγγελος Γαβριήλ. «Κεχαριτωμένη» τήν είπε. Ποιός; Αϋτός (ό αρχάγγελος!) πού «πιάνει τήν μύτη του» και στον παραμικρό έμπαθή λογισμό ! Άναλογιζόμαστε τό μέγεθος τής αγιότητός της!

Συνέχισε τό έγκώμιον ό μέγας Γαβριήλ:

- Εΐσαι ή μόνη γυναίκα, πού έχεις τόσο πολύ εύλογηθεί από τον Κύριο. «Εύλογημένη σύ έν γυναιξί». (Λουκ. α, 26)

Τί λόγια κολακευτικά. Ίδιαίτερα για μία γυναίκα. Σημειωτέον, ότι τά λόγια αϋτά δέν έβγαιναν από τό στόμα του Άρχαγγέλου ύποκριτικά. Έβγαιναν μέσα από τήν καρδιά του. Και τό πρόσωπό του άστραφτε από χαρά, πού συνάντησε επί γής μία τέτοια γυναίκα. Κι αϋτό τό έβλεπε ή Μαρία. Και όμως δέν κολακεύτηκε. Οϋτε στό έλάχιστο. Τουναντίον άνησύχησε. «διεταράχθη επί τῷ λόγω αϋτοϋ» (Λουκ. α. 28).

Άφησε τήν στάμνα. Και μπήκε «έν τῇ σκηνῇ (= οίκία) του Ίωσήφ». Κάθησε κοντά στό θρόνο της, και έγινε τό ύφασμα του καταπετάσματος (όπως δείχνει και ή εικόνα του Εϋαγγελισμού). «Και διελογίζετο ποταπός είη ό άσπασμός οϋτος» (Λουκ. α, 30).

- Μήπως, έλεγε, ό πονηρός μου έστησε καμιά πλεκτάνη ; Και πάθω, ό,τι έπαθε ή προμήτορα Εϋα; Κι ήταν κοπελίτσα 15 έτών! Κρίσιμες στιγμές. Ό αρχάγγελος προσπάθησε να τήν καθησυχάσει.

- Μήν φοβᾶσαι Μαριάμ. Ό Θεός σε χαρίτωσε. Θα μείνεις έγκυος. Θα κάνεις παιδί και θα τό πεις Ίησοϋ. Θα γίνει μεγάλος. Θα όνομαστεί υίός του Ύψίστου. Και άλλα μεγαλειά (Λουκ. α' 30 - 32).

Και ή παρθένος διερωτᾶται: «Πῶς έσται μοι τοϋτο, έπει άνδρα οϋ γινώσκω». (Λουκ. α : 34). Εγώ δέν σχετίζομαι μέ σύζυγο. Πῶς θα γίνει αϋτό πού λές; «Και μήν διά τοϋτο έσται, έπειδή άνδρα οϋ γινώσκεις, (ρητορεύει ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος). Εί γάρ έγινωσκες άνδρα, οϋκ άν καταξιώθης ύπηρετήσασθαι τήν διακονίαν ταϋτην. Όστε δι' ό άπιστεΐς, δι' αϋτό πιστευε». (Ε.Π.Ε . τ. 4 σελ. 250) Δηλαδή: Μά για αϋτό θα γίνει. Έπειδή δέν έχεις άνδρα. Διότι άν είχες άνδρα, δέν θα καταξιωνόσουν μιᾶς τέτοιας διακονίας. Όστε αϋτό πού σε κάνει να άπιστεΐς, αϋτό σε κάνει να πιστέψεις.

Φυσικά ή Παρθένος δέν ήταν άπιστη! Είχε τόν σκοπό της πού άμφέβαλε. Ήθελε (διδάσκει ό άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς) νά έξακριβώσει μέ πᾶσα λεπτομέρεια, άν πρόκειται περί πλάνης. (όμιλ. ιδ΄ 1)

Ό Γαβριήλ τής έξήγησε πώς θά γίνει τό μεγάλο γεγονός.

- Πνεϋμα άγιον έπελεύσεται επί σέ καί δύναμις ύψίστου έπισκιάσει σοι. (Λουκ. α: 33). Μήν φοβᾶσαι! Ή παρθενία σου θά διαφυλαχθει. Δύναμη Θεοϋ θά σέ καλύψει. Πνεϋμα άγιο θά έρθει έπάνω σου. Καί θά γεννήσεις χωρίς άνδρα.

Τώρα διαπίστωσε πώς αυτό είναι θέλημα Θεοϋ. Όμως ή ίδια πίστευε πώς πνευματικά ήταν ή πιό πάμφτωχη γυναίκα. Έπομένως αυτό πού τής λέει ό Γαβριήλ, είναι αντίθετο μέ τό φρόνημά της, τήν έπιθυμία της, τήν δύναμή της. Παρόλο αυτό δέν έφερε αντίρρηση. Υπέταξε τό θέλημά της στό θέλημα του Θεοϋ.

Πηγή: agiazoni.gr